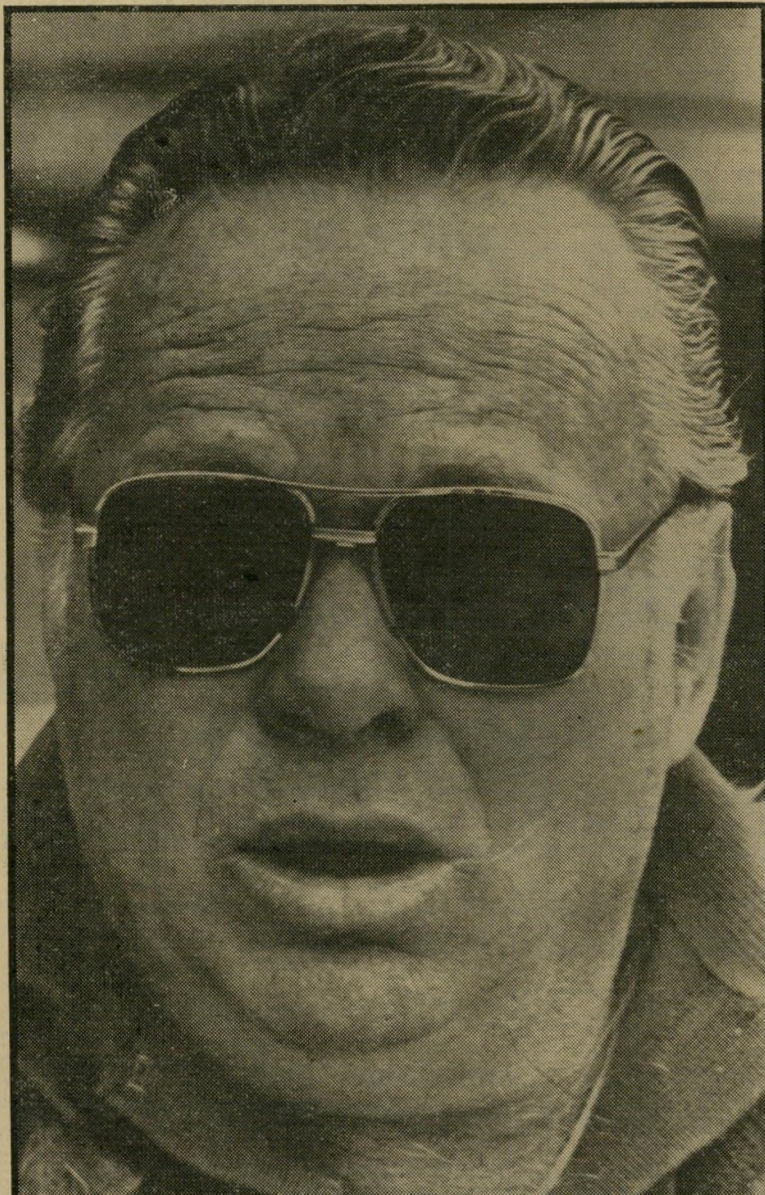

המאמן דויד שווייצר מספר על ניצחונות, פציעתו במילחמת העצמאות, חיי-המישפחה שלו הסובלים מהספורט, הצרות שיש לו עם העיתונאים, מילחמתו לביעור הבורות של השחקנים ועל עתידו בכדורגל

יש שחקנים שלא יודעים קרוא וכחוב, אבל על המיגרש הם מגלים אינטליגנציה לא דגילה

אני בניתי את פייגנבאום, ויקי פרץ ומשה סיני. אימנתי את כל השחקנים הבכירים. כולם היו חניכים שלי

אשתי אמדה לי: למה אתה מתרגז? אין לך עוד מקום בארון בשביל המדליות. אז תגיד שלום, תודה רבה, ותלך הביתה

ריאיינה שרית ישי

אני לא חושב אך לרגע שאני דורש חנאים כספיים מופרזים. אני שווה כל גרוש שמשולם לי

כליך הרבה דשים ובוחשים בעניין מאמן הנובחרת, כל אחד מושך לכיוון שלו

להשפעת העיתונות בישראל על הכדורגל אין אח ורע בכל העולם. ההשפעה היא עצומה, גם בהשוואה לכל שטח אחר

"מגיע לי להיות מאמן הנובחרת!"

המראה הדובי של מאמן הכדורגל דויד שווייצר הוא מראה פופולרי לא פחות מהמראה הספורטיבי של הכדורגלן מוט'לה שפיגלר. כמו מוט'לה וכמו גיורא שפיגלר, כמו פייגנבאום, ויקי פרץ ומשה סיני, שווייצר הוא הכדורגל הישראלי. גם מי שאינו מבין בכדורגל כמוני, גם מי שאינו מעיף מבט אחד במבט-ספורט בטלוויזיה, גם מי שכף-רגלו לא

דרכה מעולם על מיגרש-הכדורגל מכיר את דויד שווייצר, שמשקפיה-השמש הנצחיות שלו הפכו זה מכבר סימלו ה"מיסחרי. דויד שווייצר הוא מאמן ותיק. כוכביו המצטיינים של הכדורגל הישראלי הם ברובם חניכיו האישיים — הוא טיפה את פייגנבאום, את ויקי פרץ ואת סיני. שפיגלר ושפיגלר באו אליו ככוכבים, והוא הוסיף וטיפח אותם.

שווייצר הוא שועל-קרבות ותיק, שאי-נו שוקט על שמריו. יחסיו המעורערים עם העיתונות הפכו לשם דבר — הש"מ צות הדדיות, רכילות ודברי בלע. המי קום הקבוע שלו הוא בחנות הבורקס במרכז החדש בנווה-אביבים, השייך לבנו הכדורגלן, משה. שם, ליד מגשי-הבצק, הוא יושב כמו מלך, מוקף תמיד בעדתי מעריצים, פוגש חברים ותיקים מתושבי השכונה הסובבת, עיתונאים, פוליטיק

אים וסתם אנשי-עסקים. כשאינו מאמן את הפועל תל-אביב הוא מרצה במכון "וינגייט". כשאינו מרצה במכון "וינגייט" הוא עוסק ב"פעילותו בהתאחדות לכדורגל. אין לו רגע פנאי כמו שאומר השיר המפורסם. את חיי-המישפחה שלו הוא מגדיר כ"מופתיים" — הוא אינו חוסך מחמאות מאשתו, מירה, בת קריית-חיים, אם לא היתה לי אשה כמותה", הוא אומר, "לא